

ще угасне. То става отъ това, че пламъкътъ (сир. свѣтътъ и топлина та), е само явление, кое съпроважда химическо то съединение на горящій материалъ съ кислородътъ на въздухътъ; и кога то, отъ недѣстаткъ на кислородъ, ся прекрати този процесъ, то естествено ся прекратява и самото явление. Отъ това е очевидно, че ако можеше да ся изнамери средство да ся лишава значителенъ обемъ въздухъ отъ сичкый кислородъ, кога то той съдържа, то можаше мѣгновено да ся угаси и най великый пожаръ.

За да можемъ по отблизо да ся запознаемъ съ явления та на топлинѣ тѣ и свѣтътъ, нека разгледаме пламъкътъ на обикновеннѣ тѣ свѣщъ. Вънкашна та часть на пламъка или крайтъ му, кои дохождятъ въ най близко съприкосновение съ кислородътъ на въздухътъ, е по свѣтлѣ и по горѣщѣ отъ вътрѣшнѣ тѣ му часть, дѣто прониква по малко количество кислородъ. Ако посрѣдъ пламъкътъ държимъ тънка тресчица, то лесно ще забелѣжимъ чѣтя ся запалва не по средь а въ краища та. Ако ный извадимъ изъ пламъкътъ, преди тя да ся запали, то ще видимъ, чѣ краища та на трѣсчицѣ тѣ ся черны, тогава кога то срѣда та ѝ е останала почти небузната.

Това явление ны обяснява наглядно единъ отъ законытъ на горѣне то; а именно: колко то по бързо и по леко ся съединява горѣщый материалъ съ кислородътъ, толкози е по силнѣ топлинѣ тѣ, и на опаки: колко то по бавно и по трудно ся съединява вещество то съ кислородътъ, толкози по слаба е топлина та коя тогава ся развива.

Ето защо и пещытъ, въ кои то дърва та горѣтъ бавно, макаръ пламъкътъ и да е продължителъ, нѣтъ не топятъ добръ. Очевидно е, чѣ това малко развивание на горѣщинѣ тѣ става вслѣдствие